

CARTA DOMINICAL

30 D'ABRIL DE 2023

RESSÓ DE LA PARAULA

Guarició de la mirada. Crida i resposta

Les trobades de Jesús Ressuscitat amb els seus deixebles contenen admirables ensenyaments per a nosaltres. En realitat tots estem cridats a viure'ls, d'una manera o altra. És Ell qui anhela aquestes trobades, és Ell qui ens busca i ens crida.

La iniciativa sempre és seva, encara que la trobada requereix una determinada disposició: haver-se deixat impactar per la seva persona i la seva vida, enyorar-lo, continuar estimant-lo, anhelar la seva presència...

La trobada amb els deixebles d'Emmaús és ben coneguda. Sols esmentem dos aspectes, aprofitant que dediquem aquest dia a l'oració per les vocacions sota el lema "Posa't en camí, no esperis més".

En l'escena distingim dos camins, que fan els deixebles. Un és el que pot representar la vida "normal", és a dir, el camí que anem fent portats pels sentiments i impulsos "naturals", segons vivències que ens ofereix la vida. És un camí de recerca, més o menys conscient, de benestar o de serenitat. Si aquesta ha estat amenaçada, cal trobar respostes. En el cas dels deixebles d'Emmaús, caminen des de la profunda decepció que va produir en ells la mort (el fracàs) de Jesús: sortir de Jerusalem, on han viscut experiències tan fortes, seria el més normal.

És en aquest camí normal i quotidià on Jesús es fa present, sense més guarniment que caminar al nostre costat i conversar. I a partir de l'experiència que vivim, Jesús ens obre els ulls (i l'oïda) perquè coneguem el sentit de la Creu i rebem l'anunci de la Resurrecció. És la

guarició de l'enteniment, la superació de l'escàndol de la Creu, que es dona en totes les trobades de Jesús amb els seus deixebles.

Aquest moment ja conté una crida a la fe. La fe que s'inicia amb "l'ardor del cor" i es confirma amb la participació del pa o Eucaristia.

Des de llavors, una nova crida desencadena un altre camí. En aquest cas és la crida a la missió d'evangelitzar, anunciar la gran notícia de la Resurrecció. És el camí essencialment vocacional. Tot ell és la resposta a la crida que hem escoltat del mateix Jesús, quan ens obre els ulls. Perquè no hi ha vocació sinó en el context de la fe: els ulls s'obren alhora que l'oïda, i a tots dos els segueix el cor que mana posar-se en camí.

És en aquest caminar, ple de sentit, quan es va revelant quan i on es verifica la vocació personal i concreta, és a dir, de quina manera responem a la vocació general que ha nascut de la fe, de quina manera transmeto als meus germans que Crist ha ressuscitat. Això passa en el moment en què exercitem davant Crist la mateixa obertura, la mateixa capacitat d'escolta, recepció i acolliment, que va fer possible la fe. Ell torna a obrir els nostres ulls i acabem veient clar què espera i desitja de nosaltres en aquesta vida.

La resposta generosa va acompanyada d'una gran alegria: hem trobat la manera d'estimar responent a l'amor que hem rebut.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat